

מוגנות והמסתעף 28 – למה היא לא עוזבת אותו!?

מאת: יהושע ברמן.

להצטרף לרשימת התפוצה יש להקליק כאן או לשלוח מייל לכתובת: RBSA613@GMAIL.COM

17 שנה. מדי הרבה זמן לסבול אלימות מינית ופיזית (כאילו קיים טווח זמן סביר לסבול אלימות!). הציעו לה לעבור למקום חדש. מקום מוגן. מקום בטוח. הוא לא יוכל להמשיך להתעלל בה. הוא לא יוכל להמשיך להפוך את חייה לגיהנום יומימי עלי אדמות...

בכל זאת, משום מה, היא מסרבת.

האמת היא שהיא איננה מסרבת. נכון, כך זה נראה ונתפס בעיני הסובבים אותה שמכירים את מצבה וההיסטוריה השרופה באש היכולה להשתרע על פני גיליונות רבים וגדולים, ובדיוק משום כך אני כותב שורות אלה. להסביר כמה התפיסה הזו מוטעית מיסודה.

האישה הזאת, שהיא כבר בשנות הארבעים לחייה – רחוקה מאוד מלהיות "קטין חסר ישע" – איננה מסרבת לקבל עזרה,

אלא היא פשוט אינה מסוגלת. היא לא קטינה, אבל היא בהחלט "חסר ישע".

ישנם אנשים התוהים: ריבונו של עולם! שיוציאו אותה משם בכוח! איך ניתן להשאיר אותה לסבול ייסורי תופת המסכנים את עצם חייה!?

גם אני חשבתי על מהלך שכזה (כן, אני מתייחס למקרה ספציפי שאני עסוק בו בימים האחרונים, אם כי מתוך טשטוש פרטים מזהים) אבל אני תמיד שם נר לרגלי את העקרון: אל בינתך אל תישען. אדם חייב לדעת שצריכים להתיעץ. לא לסמוך על ההבנה העצמית בלבד, לא משנה כמה אתה חושב שאתה חכם. גם לאדם שהוא המומחה הגדול ביותר בתחומו המשנה מזהירה אותו "אל בינתך אל תישען". על אחת כמה וכמה אם יש מומחים עם הרבה יותר ניסיון, ובמיוחד כשמדובר במקרים שהם בגדר דיני נפשות ממש.

אז התייעצתי ואמרתי לי, "זה פשוט לא יעזור. לא משנה כמה האישה סובלת וכמה שנים היא סבלה, אם היא לא מוכנה נפשית לנתק את עצמה ממנו, בסוף היא תחזור לשם. נקודה. זה לא עניין של תאוריה אלא של ניסיון מר של אינספור מקרים."

טוב, אז מה לעשות. עצוב, אבל כנראה היא תמשיך לסבול כל חייה.

נכון?

אישית, אני לא חושב כך.

בוא נדמיין שמצאנו את האישה הזו קשורה וכבולה בחבלים עבים ביותר. כמו אלה שנמצאים בשימוש באניות ענקיות. היא לא יכולה לזוז. כמעט לא יכולה לנשום. סכין רגיל לא יעבוד פה. אתה מרים גרזן ומתחיל לתת מכות חזקות. חיש מהר אתה קולט שאין מצב. אמנם יש לך סיכויים טובים לנתק את החבלים, אבל גם סיכויים טובים להרוג אותה תוך כדי!

נו, אין ברירה. חוזרים לסכין. עבודת פרך! אתה חותך וחותר וחותר... ולא רואה שום התקדמות! טוב, כנראה שאין מה לעשות פה. המצב אבוד. כנראה האישה האומללה הזו תמשיך לסבול לעולם ועד. אלא שבדיוק כשהיית מוכן להסתובב ולעזוב אותה לייסוריה, בא חכם אחד ומפנה את תשומת ליבך לדבר שלא שמת לב אליו.

אולי לא רואים בהתחלה, אבל אם מביטים טוב רואים שהחיתוכים של הסכין כן עשו משהו. קצת, למרות שהוא ממש קצת, אבל, בכל זאת, קצת מן החבל כן נחתך. זאת אומרת, אם תמשיך לחתוך טיפה אחר טיפה, בסוף תצליח לנתק את החבל כליל. זו אמנם דרך ארוכה, אבל המצב בהחלט לא אבוד.

אחד מן היסודות הבסיסיות ביותר בעניין טראומה הוא שכמו שישנם חבלים פיזיים ישנם גם חבלים פסיכולוגיים, ואלה האחרונים אינם פחות חזקים מאשר מקביליהם הפיזיים.

כל כך חשוב וקריטי להפנים את המציאות הזאת שאני רוצה לחזור על המשפט הזה בהדגשה:

כמו שישנם חבלים פיזיים ישנם גם חבלים פסיכולוגיים, ואלה האחרונים אינם פחות חזקים מאשר מקביליהם הפיזיים.

במקרים רבים הפוגע מצליח לקשור את הקורבן בחבלים פסיכולוגיים מאוד עבים. הקורבן נמצא תחת אחיזה חונקת תמידית של תלות מוחלטת ו/או פחד אימים. גם אם עבר כל כך הרבה זמן שהקורבן כבר יותר חזק מהפוגע מבחינה פיזית, הוא עלול להישאר תחת אחיזה רצח של הפוגע בגלל הטרומה שהפוגע עולל לו.

נותנים לקורבן המון אפשרויות והזדמנויות לצאת מן התופת. המון פתחי מילוט. הקורבן, אבל, נשאר על עמדו. כאילו הוא מתעקש להישאר בגיהנום. רק טבעי הוא לחוש תסכול. אכזבה. אולי אפילו לכעוס עליו. הרי מה לא עושים כדי לעזור לו, והוא אינו רוצה להיעזר! גם אלה המצליחים להתאזר בהרבה יותר אמפתיה ומרחמים על הקורבן עלולים להרגיש חוסר אונים מוחלט. לחשוב שהמצב אבוד ואין מה לעשות.

אבל לא כן הם פני הדברים האמיתיים.

האמת היא שהקורבן נורא רוצה לצאת ממסכת הייסורים הבלתי נגמרת שלו, וגם שכל דבר קטן שעושים כדי ליצור לו חיבור וקשר לאנשים שרוצים לעזור לו ולמציאות חדשה מוגנת ובטוחה, זה כן עוזר. זה כן מזיז דברים. אם אמנם בצורה מאוד איטית. חיתוכים קטנים בחבל העב. טיפה אחר טיפה. אבל בסייעתא דשמיא, בסופו של דבר כל אלה יצטרפו אחד לשני ובסוף החבל יינתק.

בסוף הקורבן ישתחרר, אם רק לא נותר עליו אף פעם.

להזמנת הרצאה או יעוץ יש לשלוח מייל
RBSA613@GMAIL.COM לכתובת
לרכוש ספר תצילני מפגע רע יש להקליק [כאן](#).

יהושע ברמן
מוגנות ~ התבגרות ~ זוגיות
הרצאות ~ יעוץ ~ ספרים

